

Оливера Вуксановић

СЕСТРЕ ПО МЛЕКУ

ДОПУНСКА НАСТАВА

*Ја сам учила, учила, учила на другој сѝрани
Од муза које ниси ѿи унајмила, мајчице драга
С. Плат*

Како кратило се међу нама све, па и разлика у годинама, све више умарало ме је и прескакање пупчане врпце коју све брже окретала си, мајко. А свака од лекција, накнадна одувек је била и несавладивија све и кад не беше тежа, јер једина си коју увек зовем кад мртву ме роде не осетивши ни минули бол, још мање уминулу срећу. Од мене што хтела си, није да нисам хтела. И знај да умела нисам кораком стројевим да газим а да не дотакнем претврдо тло, носећи при том и туђе речи на омекшалом темену. А ни сад не знам ни да ли то беше од ненаученог прво. Небројени су дани кад заборављах да мотам гласове из даљина на започета и разнобојна клупка која, кад време дође, одједном, треба, кажеш, из себе испљунути. Ни слепо куцање, а да љубав, ако је љубав, онда да није слепа, откад, признајем, ништа од тога нисам обновила, сметнувши са ума сваки,

јер је савет. Да свачијим устима довољно је,
мислила сам, што најстарије јесам, што каткад
будем твоје најмлађе дете. Сажалење да одевам
као малу црну хаљину, ни то те нисам послушала,
знајући како боли све што поверила сам свету,
теби ништа не рекавши, мајко. Због хитрости
којом поткрадала сам те, присвајајући тек знање
од кога живот бива гори а лепши, ако можеш,
опрости. Што наизуст знам само што најбоље ти
ниса знала, ниједном више, и ако хтела бих, не могу
ни себи опростити. Откад испустила сам ону једину
заиста своју руку, ево ме недоучена а заборавнија све,
како за твоје сигурно се име, у зебњи овој, опет
заувек одлазећи, поваздан, осмехнута, придржавам.

ПИСМО НЕ САСВИМ МЛАДОЈ ПЕСНИКИЊИ

Сувише си млада да препознала би се у свему
од чега магле се огледала. А сувише мудра да остала
би овако порециво млада. А мудрија све. Све и млађа.
Испрва, бојити требало је а да не пређеш црту.
Забораваљаш, с времена на време, да сад и прамен
прекрити треба спуштен у прво ненаписано писмо.
Јер и љубав је седи израстак. Чујеш ли и сад онај
рески песак у грлу који био је намењен игри?
Хитро отискују се слова у угловима усана. Једино по тој
воденој свили. И оловни прстен најпре је спао
са најмлађег од прстију кад си, као жвакаћу гуму
стрепећи да не прогуташ, прогунула сав растегљиви свет.
Ничег се више, а сваког се бојим. Можда и то си рекла,
јер старити мораш у давно постављеној неједначини,
домећући минус испред сваке од заграда. И рачунати
на дељење само са собом. И на све те умношке никог.
А годинама кад добројиш и своје дане, убележиш ли
и то на неком од језика ураслих у устима? Тако ћеш
у неозлеђености, потпомоћи и ово све незахвалније
тело. А било је само оно што бива и тек поднети
треба очекивану и сваку срећу. И кад јеси, не бити
сасвим срећна ни сасвим млада, јер срећу треба и
онда кад не треба рећи. Између коже и коже којом
ниса волела утрљане једино су неизговорене речи.
Преплаћене као свака од ових бора, као сви антириди.

ПОСЕСТРИМСТВО

Свака у својој колевци пуштеној низ реку
са звечком од своје коже и од зрнца мака.
Свака са својим чичком у оболелим деснима
и седефом својим око сваког од крајника.
Свака у свом мехуру чињеном од сапунице,
јагодица смежураних у својој студеној води.
Свака са рубеолама на свом утрнулом језику
и својим срцем обраслим у зечију длаку.
Свака у свом заувек раставном одговору
и одувек пред својим чворноватим огледалом.
Свака са својим медом који ни да чврсне не уме,
а ни ја у белом ни ти у њиховом лепљивом свету.
Одлучивши се ни од чег што бризга из овог свега,
одлучи ме, рођена једина моја, сестро моја по млеку.

СРЕДЊЕ СЛОВО

Уморна? Јесам ли?

Па, њисала сам.

Да. Лаку ноћ, Оче.

Е. Дикинсон у драми *Лейоџица Амхерсиа* В. Љуса

Куцаш, куцаш, срце. Откад ти, ни теби
откад, оче, откад никоме не отварам.
Од те светлости што одавно прокапљује,
веруј ми, ни обдан не могу да затворим очи.
А сенку, тако је, ову сенку на свет заиста
бациле су моје трепавице, а глеђ на беоњачама
у које прихватала сам подмлачену месечину,
обијена је нехотице кад као младежи
и двотачке замилеле су уз надлактице.
Толико, оче, о учинцима дланова који се зноје
кад покожне послове одложе негде у порозну
нутрину. А кад у јастук обноћ придодам и последње,
тек обелело, перо, успаванка за стих бива дужа
и од свих мојих надовезаних снова. Да, стрепња
је једина колевка која никад не престаје
да се њише. И лактови кад омакну о све,
осим о бол, овој усиреној тачки дописаћу
и две капљице крви. Другачије ја не умем

да ишчикам ни срце ни свет. Знам, знам
да одавно је време. Једино не знам кад одбио
се од мене и час кад на починак крећем
у тишину која по сву ноћ шкрипи и кад
нико је не отвара. Лаку ноћ, бар теби, оче.
И сањај лепо да најзад родио си ме у својим
боловима, сањај како син сам са срцима
која не чују се ни у једном од ових,
изнутра, одувек забрављених слова.